

/ El pi, l'arbre que va cedir el seu nom

Sens dubte, l'element més característic del paisatge de Sant Just abans de la construcció de la urbanització era el pi monumental. Estava a prop de l'església de Sant Just. De fet, era costum passar per sota seu per anar a missa. No sabem quants anys tenia aquest pi, però va morir entre el 1958 i el 1960 per culpa d'un llamp.

Tampoc en coneixem les mides exactes, però en aquestes terres un pi pot arribar a assolir els 40 metres d'alçada i tenir fulles de 27 cm de llargada. No dubtem que el nostre arbre era un d'aquests, ja que diuen que es podia veure fins i tot des de l'Hostal del Boix.

Miquel M. Flores i Flaquer (1914 - 2008) va dedicar aquest poema a l'arbre:

PI DE SANT JUST, ON ETS?

Jo vull cridar, a l'aire.
Preguntar on estàs.
Per més que miro i miro;
no et veig, des de fa temps.
On ets, Pi de Sant Just?
Lla on eres no hi ets pas;
plantat, com Sagrat arbre,
Ventat per tots els vents.

Atrapat a la terra,
vas créixer com gegant;
vestit de verdes fulles,
besaves el Cel blau.
Tothom de lluny et veia
i, com a bon vigilant,
vetllaves la dormida,
del nostre son de Pau.

Fornit com l'Olivera.
Valent com Roure vell.
Forçut com l'Alzinera.
Esvelt com un Xiprer.
Sofert com la Figuera.
Frescal Abet novell.
De tota la Boscúria,
eres tu el Pi primer.

El que més verds tenia
i a tots enamorava.
El que més s'estimava,
entorn la rogalia.
Frescal ombra d'un Sol,
quan a l'Estiu cremava
i a l'Hivern escalfava,
dels brancs, que es desprenia.

De Sant Just, eres l'Amo.
Menaves tots els Camps.
Els blaus daurats d'espigues,
creixen als teus peus.
En les nits de Tempesta,
li feien volta els llamps;
però cap d'ells gosava
fer-te ferides greus.

Un dia per dissort,
un llamp va fer-se escàpol;
ferint d'una llançada
el meu Pi de Sant Just.
Poc a poc, vas morir-te
omplint-me a mi de dol
i avui en el teu lloc,
la terra hi és llaurada.

Oh! Pi meu de Sant Just.
No saps tu, com t'enyoro.
Quantes vegades miro,
lla, on estàs tu.
No saps la melangia
que et tinc, amic. I et ploro,
al donar-me'n jo compte;
no et recorda ningú.

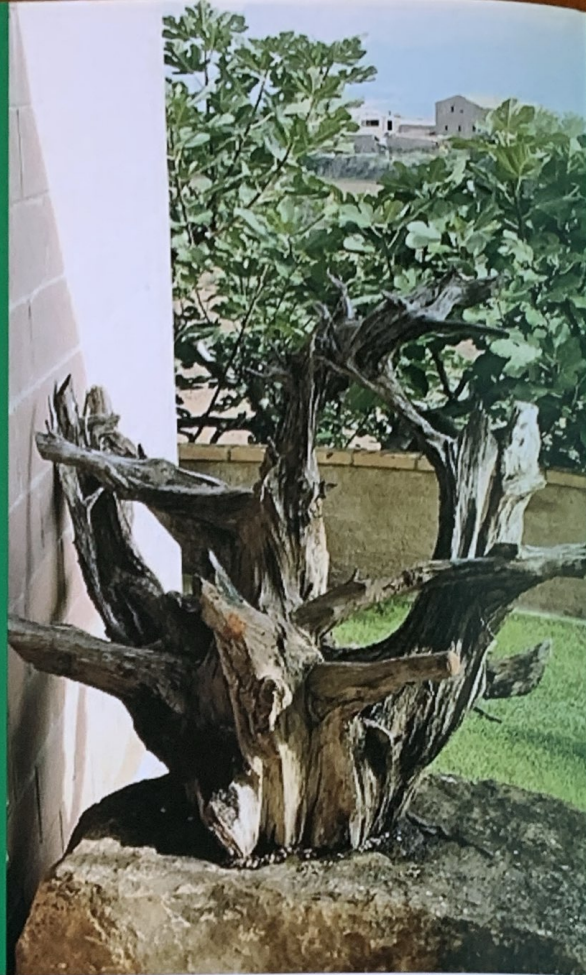
Alguns, mai et veieren;
d'altres, fugit record.
Els pedrers, hui, són cases
i les terres, ciment.
Els grans de blat, quitxalla.
i les espigues, gent.
Pi de Sant Just. On ets?
L'oblit i el Llamp t'han Mort...

Font: Família Caelles . El Pi de Sant Just fotografiat el 1954. © 2004 DGB-INIA.

Redescoberta de la soca del Pi, el 1988, en un marge al costat del xalet de la família Farré Riu. A sobre de la soca hi ha en Xavier Farré Riu. Font: Família Farré Riu.

Situació actual de la soca, exposada al jardí del xalet de la família Farré Riu. Font: Família Farré Riu.

En aquesta foto aèria de 1946 podem apreciar la copa del pi en el centre de la imatge, entremig dels dos camps. Font: Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya.

Aquí podeu veure la mateixa imatge que abans però en l'actualitat. Encara existeix un dels dos camps entremig dels quals estava el pi. L'altre, però, ha desaparegut en favor dels xalets. Font: Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya.

